

§ 269.

Bælges det sidste af de i § 267 nævnte Alternativer, kunne Dommerne fjerne sig, for inden lukkede Døre at raadslaae, hvorefter Dommen med Grunde affiges i et offentligt Møde, ved hvilket Anklagede er tilstede.

§ 270.

Lyder Dommen paa Frisindelse, enten fordi Nævningerne have erklæret „ikke skyldig“, eller fordi Dommerne finde, at den Gjerning, med Hensyn til hvilken Nævningerne have erklæret „skyldig“, ikke er nogen strafbar Gjerning, sættes Anklagede strax paa fri Fod, medmindre der under Sagen er vaakt grundet Mistanke mod Anklagede, om at have begaaet en anden Forbrydelse end den, for hvilken han var anklaget, i hvilket Tilfælde Dommerne, under de almindelige for Arrest i denne Lov fastsatte Betingelser, kunne bestemme, at Anklagede skal holdes fængslet eller kun løslades mod Sikkerhedsstillelse, indtil ny Sag er indledt imod ham. Førstedommeren kan, om Anklagede end frifindes, holde en Formaningstale til ham, dersom Gjerningen, om end ei strafbar efter Loven, er moralsk fordømmelig.

§ 271.

Affige Dommerne en Straffedom, bestemmes Straffens Art og Grad nøiagtig i Dommen. Den Domfældte føres til den Straffeanstalt, som Dommen anviser, medmindre Sagen indantes for Højesteret, i hvilket Tilfælde der forholdes efter § 289.

§ 272.

Have Nævningerne anbefalet den, der er erklæret „skyldig“, til Kongens Raade, ledsage Dommerne denne Anbefaling med deres Erklæring. Dommerne kunne, uden saadan Anbefaling fra Nævningerne, paa egen Haand anbefale den Domfældte til Kongens Raade. Lyder Dommen paa Livsstraf, erklære Dommerne altid, hvorvidt de finde Anledning til at anbefale den Domfældte til Benaadning.

§ 273.

Ved Dommen afgjøres Spørgsmaalet om den private Klagers Erstatningskrav, medmindre det efter Omstændighederne henvises til Afgjørelse ved de borgerlige Domstole. Dette

Spørgsmaals Besvarelse, der ligger udenfor Nævningernes Omraade, er uafhængigt af Spørgsmaalet om det criminelle Straffean svar. Ligesaa bestemmes angaaende den private Klagers Ret til at erholde sine ved Sagen udredte Omkostninger godtgjorte.

§ 274.

Anklagede kan, naar han derom har nedlagt Paastand, tilfendes Erstatning af falske Angivere eller Vidner, der have foranlediget Sags Anlæg, forsaavidt de under Sagens Forhandling have havt Leilighed til at forsvare deres Færd.

§ 275.

Ved Dommen bestemmes den offentlige Anklagers og den bestillede Forsvarers Godtgjørelse for deres Arbejde og havte Udgifter. Saa bestemmes ogsaa Godtgjørelsen for Vidnernes og Nævningernes Reiseomkostninger, og for de Førstes Udgifter ved Opholdet paa Stedet, hvor Nævning retten holdes. Disse Omkostninger ere indbefattede under de øvrige af Sagen flydende Omkostninger.

§ 276.

Den, der ved Dom frifindes, kan ikke tilpligtes at udrede de af Sagen flydende Omkostninger.

§ 277.

Den, der domfældes for den Forbrydelse, hvorpaa Anklagen lyder, tilpligtes ved Dommen at udrede de Omkostninger, Sagen har medført. Ere flere Personer domfældte, kunne de tilpligtes Alle for Een og Een for Alle at udrede Omkostningerne, eller ogsaa kunne disse fordeles imellem dem.

§ 278.

Lyder Dommen deels paa Frisindelse deels paa Domfældelse, eller erklæres den, der dømmes, skyldig i en mindre Forbrydelse end den, hvorpaa Anklagen gik ud, kan den Domfældte efter Omstændighederne tilpligtes at udrede alle eller kun endeel af Sagens Omkostninger.

§ 279.

Fritages den Domfældte ved Dommen for at udrede Omkostninger, eller er han ube af Stand til at betale dem, udredes de af Kongerigets særlige Kasse.